

Nevíš, kdo je na obrázku? Můžeš to být třeba ty. Dokresli nám úvodní stranu!

**únor - červen
2013**

Od posledního čísla našeho časopisu se toho stalo mnoho. Vzato retrospektivně, jak mě napadá, tak jsou to povodně, předtím dlouhotrvající deště, nějaké skautské akce... Jak pokračovat? Mám úplně prázdko v hlavě, co se stalo za posledních pár měsíců, tak se pojdme věnovat tomu, co se neodvratně blíží. Pokud jste starší dvaceti pěti let a čtete tato úvodní slova, tak s největší pravděpodobností vaše děti právě sedí ve vlaku směrem do Jeseníků. Pokud jste mladší dvaceti pěti let, tak sedíte v tom vlaku :-). Já jsem touto dobou již v Jeseníkách a pokouším se postavit hangár na naší louce a vyložit auto plné věcí na program a pro běžný chod tábora.

Zpět k tomu co nás čeká. Tábor! Jedno slovo, které spolkně tři týdny letních prázdnin. Mnoho večerních porad v posledním čtvrtroce. Mnoho práce při přípravě a při balení, ale hlavně ty tři úžasné týdny, co nás právě teď čekají.

Možná bude pořad svítit slunko, možná bude pršet, možná něco mezi tím. Teplo, zima. Vstávat a chodit spát. Běhat po lesích, nebo se povalovat v trávě. Lovit zelené skřety, či tvořit umělecká díla. Hodně se smát, občas se mračit. Naučit se nové a naučit nové. Něco si odvést domů a něco tu na oplátku nechat.

Tři týdny jsou velká investice pro každého. Je to 1/17 roku, 3 týdny, 22 dní, 528 hodin, 31 tisíc 680 minut. Já tvrdím, že to je nejlépe vynaložených 22 dní v roce. Když odjíždím na tábor, jsem plný očekávání. Když se z něj vracím?, mám smíšené pocity. Pere se ve mně to, co se povedlo, s tím, co se úplně nepovedlo. Myšlenky se časem samy uspořádají a já jsem šťastný, že jsem těchto 22 dní investoval. Je to něco, čemu věřím. Něco, co mi dává smysl. Něco, co je pro mě důležité...

Těším se na vás.

Mamut

OBSAH

1 Editorial

2 Obsah

Výpravy

3 Výstup na K2

4-5 Star Wars

6 Těstovinová schůzka

7-10 Alenka

11-12 ChodícíLidé.cz

Ostatní

13 Narušené svačiny

14 Příšerný bazén

15 Kulturní tipy

16 Hauenštejn

18 Brigáda v Jeseníkách

19 Kakaová roláda

19 Kolíčkové informace

OBSAH

V sobotu jsme se sešli před klubovnou. Tam jsme slyšeli, co budeme dělat. Vystoupíme na K2. Budeme hledat kamaráda vedoucí Terky, který se na té hoře ztratil.

Hora K2 je nejvyšší hora Pákistánu a druhá nejvyšší hora světa. Neříká se jí jen K2, ale česky se jí také může říkat Čchokori. Nachází se mezi pákistánskou částí Kašmíru a čínskou autonomní oblastí Sin-ťiang. Dosahuje výšky až 8611m nad mořem.

Mamut nás v klubovně rozdělil do dvou skupin. Potom jsme si začali dělat vlaječky z papíru. Každý měl svoji vlajku. Za prací následoval oběd. Po jídle jsme vyrazili. Cestou jsme neměli žádné potíže, teda až na jednu: zamotávala se nám lana. Když jsme dorazili, tak jsme zjistili, že

horu K2 nahradil Petřín. To nám nevadilo. Dostali jsme šerpu, který nám nosil věci nebo pomáhal s úkoly.

Před lezením jsme měli výcvikový tábor. Tam jsme smotávali lana.

Na hoře K2 byly subkampy, ve kterých jsme si mohli odpočinout anebo dostat různé pomůcky k lezení. Šerpa si také ty úkoly mohl vymyslet. A to se muselo do subkampu. Subkamp je pomocný tábor.

Na konci jsme potkali Yettiho a zjistili jsme, že je to ten ztracený horolezec. Pak jsme se s Yettim vyfotili.

Ty vlajky, co jsme vyrobili, jsme zapíchlí na památku a vrátili jsme se do klubovny. Cestou zpět to bylo nejlepší!!!

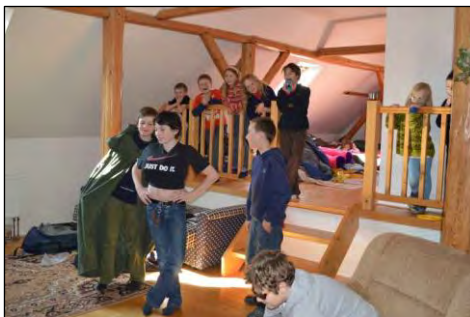
Star wars - rozhovor 15.-17. 3. 2013

Veru

R-redaktor, A-Adam

R: Ahoj Adame, rozhovor děláme až za dlouho po skončení výpravy o Star Wars. Pamatuješ si z ní ještě vůbec něco?

A: Pamatuju si z ní, jak jsme hledali ty čipy. A ještě si pamatuju, jak jsme byli otroci a pak jsme našli Džedáje a hráli divadlo radě Jedi. Pak si pamatuju, že jsme v noci šli po svíčkách a došli jsme až do místnosti, kde byly taky svíčky a kde hrála hudba a pak si ještě pamatuju, že nás tam potkal ten Jedi, kterého jsme našli, a říkal, že se mám posadit k mým přátelům a Žofka dostala ten největší meč. A starší kluci dostali stejný a Anežka byla tu noc nemocná.

R: Proč jste hledali čipy?

A: Potřebovali jsme vypnout něco, co máme uprostřed těla, Jedi nám řekl, že je vezme do svojí lodi a nějakýma superkleštěma je rozbije. Jednoho toho otrokáře, kterému jsme dělali jídlo, jsme nechali usnout tak, že jsme mu dali něco alkoholickýho, nebo možná vodu, nevím přesně co. A ještě si pamatuju.....asi už nic.

R: Vy jste byli otroci?

A: Jo, v tý hře. A pak jsme šli potichoučku za tím Jedi a on nám tam něco říkal.

R: Co se ti na výpravě nejvíc líbilo?

A: Jak jsme dostali ty meče. A mám říct, co bylo nejsrandovější?

R: Jo.

A: Nejsrandovější bylo, že já a Adina jsme měli malý dřevákový meče a já ho měl tenoučkej jako párek.

R: Je něco, co se ti nelíbilo?

A: Nelíbilo se mi....asi nic, mně se tam všechno líbilo. Akorát jsme se prali, protože to byla strašná nuda.

R: Chceš něco ještě říct o výpravě?

A: Ne.

R: Děkuji za rozhovor.

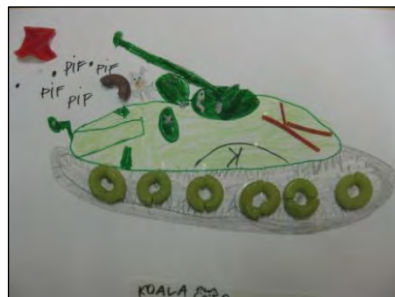

Špagetová a stavěcí schůzka. Tak bych ji asi nazval. Přišel nás navštívit Piko (Martin Kolda), který si pro nás připravil speciální program. Většina z nás si většinu schůzky stavěla špagetové obrázky. Piko nám na to přinesl velkou spoustu barevných těstovin a lepidla. Sem tam někdo odběhl na

Pikovo znamení za dveře a prováděl tam v rychlosti nějakou tajemnou činnost. Z tajemné činnosti se po čase vyklubalo stavění věžičky z lega na čas. Poté, co si všichni postavili věžičku, tak nám Piko vyhlásil výsledky a výherce. Zatímco stavění věží bylo součástí bakalářské práce, tak těstovinové obrázky šly na konci schůzky na výstavku a proběhla tajná volba vítěze. Obrázky můžete vidět u tohoto článku.

1. Místo - Kryštof
2. Místo – Anežka a Koala

Jarní výprava zavedla náš oddíl do“ vysokých hor“, které se jmenují Brdy. Byl to celodenní výlet. Jeli jsme autobusem a potom jsme řápali pěšky. Cestou jsme hráli různé hry, třeba DESET nebo Rybičky. Také jsme běhali na čas. Nejhezčí ale byla hra, jak JARO ztratilo korunu, my jsme ji našli a zima musela odejít. Byla to pěkná výprava a návštěva cukrárny nám ji ještě osladila.

Díky Eldo, Verčo a Verčo.

Alenka v říši divů 24. -26. 5. 2013

V pátek jsme se sešli na autobusovém nádraží Florenc a čekali jsme na autobus směr Telč. Pak konečně přijel. Jeli jsme 2 a půl hodiny. Pak jsme konečně dojeli. Když jsme vystoupili, šli jsme do domu na náměstí. Když jsme vešli, tak jsme si řekli, kde co je, a šli jsme si obstarat lože. Pak byla večeře a po ní byla taková malá diskotéka. Nakonec jsme šli spát. Ráno jsme se nasnídali, a pak přišla nějaká zvířata a nabízela nám sušenky. Já ji nejdřív nechtěla, ale nakonec jsem si ji vzala. Najednou jsme byli strašně velký, ale pak jsme vypili lahvičku, kterou jsme napřed

museli uhádnout, jinak bychom vypili jed. A pak jsme šli na nádraží, kde jsme čekali na Verču, ale přijela Alenka, která přivezla dopis od královny, že nás zve na svoje narozeniny. Verča se naštěstí pak objevila. Po společném nákupu v Tesco, kde jsme každý něco nakoupili, jsme šli zpátky. V domě jsme šli na starou půdu, kde jsme našli spoustu zajímavých věcí. Po obědě jsme šli do Lipek, kde bydlí Kloboučník a zajíc Březňák. Pozvali jsme je na královniny narozeniny. Nějaký houseňák nás naučil humří čtverylku. Také jsme se procházeli po slackline - silná páska natažená mezi stromy, po které se chodí naboso. Následovala večeře. Párky s chlebem. A po této vydatné večeři jsme šli spát. V neděli jsme navlékali korálky jako dárek pro královnu a šli na oslavu narozenin na zahradu. Po hře kriketu a slackline jsme se naobědvali klasicky těstovin s masovou směsí a královna nám dala její dary za to, že jsme krásně hráli kriket a tančili. Potom následoval velký úklid. Po úklidu jsme se sbalili a vydali na nádraží. Jeli jsme domů do Prahy. Výpravu jsem si moc užila.

Alenka v říši divů – královniny narozeniny

Mamut

R-redaktor, S-slečna, Ch-chlapec

R: Dobrý den slečno Anežko. Je to poprvé, co jste hrála kriket?

S: Ano.

R: Je to tedy i poprvé, co jste hrála nějakou hru pomocí plameňáků?

S: Ano.

R: Jaký je váš názor na chování plameňáků?

S: Myslím si, že jsou klidní a hodní.

R: Jsou naši plameňáci dostatečně růžoví pro tuto královskou hru?

S: No já hrála s modrým.

R: Bavila jste se při hře?

S: Ano.

R: Chtěla byste si hru zahrát ještě někdy v budoucnu?

S: Jo.

R: Co si myslíte o naší úžasné, skvělé a bezchybné královně?

S: Že je hezká...hodná, vlídná a krásná.

R: Já vám moc děkuji za rozhovor. Přeji hezký zbytek královniných narozenin.

R: Zdravím vás mladý muži. Jakkak se jmenujete?

Ch: Vítek Navrátil!

R: Je to poprvé, co jsi chodil po slackline?

Ch: Áno.

R: Bavilo tě to na ní?

Ch: Bavilo.

R: Co všechno jsi tam nahoře dělal?

Ch: Dával jsem takhle nohy, abych nespádnul, pak jsem se otočil a spadnul.

R: To ovšem zní děsivě. Nebolelo tě to?

Ch: Nebolelo. Verča mě chytila. Pak jsem se houpal a houpal.

R: Moc děkujeme Vítku. Zas na viděnou.

Když mi Verča oznámila pomocí sms, že půjdeme tento čtvrtek na výstavu, tak jsem byl opravdu zvědavý, co, jak, kde a proč!

Sešli jsme se na Andělu v hojném počtu patnácti dětí a čtyř vedoucích. Doběhli jsme tramvaj a už jsme jeli na stanici Výstaviště Holešovice, kde výstava probíhá. Prošli jsme až dozadu na výstaviště a vstoupili do velké haly. Hned

se nás ujala paní průvodkyně, která nás předala jinému panu průvodci, který nás nakonec doprovázel po celou výstavu.

Dostali jsme modré náramky, napili se vody a už jsme vyrazili. První zastávka se konala v ukázkovém bytě pro lidi na invalidním vozíku. Kuchyně byla zařízena tak, aby vozíčkář všude dosáhl. Nejvíce mě zaujala vysoká polička, která se dala pomocí jednoho madla stáhnout asi o metr níže. Pak jsme pokračovali bezprahovými dveřmi do koupelny, kde nám byla ukázána sprcha a různá šikovná udělátka.

Následovala výuka znakové řeči a odezírání ze rtů. Dozvěděli jsme se, že lidé sluchově postižení mají problém s

psáním na chatu, protože znaková řeč se neskloňuje jako čeština. Po této působivé ukázce jsme prošli naprosto temnou chodbou, která byla obložena různým materiálem, abychom poznali, jaké to je nevidět.

Zlatým hřebem byla možnost půjčit si slepecké hole a projít si připravenou trasu i se semaforem. Ta samá trasa se dala projet na půjčeném kolečkovém křesle. Další ukázkou bylo florbal ze sedačky vozíku. Nebo různé klasické hry upravené pro slepce.

Na úplný závěr jsme dostali samolepky. Jednu jsme měli nalepit na škálu od super po nudné. A druhou jsme si mohli nechat. Pak holky napsaly něco málo do kroniky a už jsme běželi na tramvaj, která nás odvezla zas na Anděl.

Jen škoda, že jsme na to měli tak málo času. Výstava byla zadarmo a každý, kdo chce, tam může kdykoliv zajít. Mají otevřeno do šesti hodin.

Díky Veru za skvělý nápad!

OSTATNÍ

Narušený svačiny - Garfield

Krátura

Tento zvláštní text nám do redakce přišel od pravděpodobně začínajícího spisovatele Krátury.

Redakce Kolíčku

Někdy jsou ty blbý náhody o nervy. Jako tuhle minulej tejden, kdy mi Jon udělal vynikající lasaně a do sebe hodil rohlík s medem a žvejkačku, aby to vypadalo, že si před randem, který měl, vyčistil zuby. Mě teda nechal doma samotnýho a kapku jsem se podivil, když se asi za 5 minut dveře rozlétly dokořán. Musel jsem bejt asi na hlavu, když jsem si myslel, že se Jon vrátil, ale myslel. Samozřejmě jsem se splet - ze dveří se vyrojila divná banda malejch harantů v doprovodu nějaký mladý pěkný holky (nevím, co by na Jona řekla a co on na ní). Jako první mě ti příšerný haranti připravili o lasaně, takže jsem byl o hladu. Asi se mi hned chtěli omluvit, protože se se mnou začali muchlat. Já nejsem 2x muchlající typ a už vůbec se mi nechtělo jim odpouštět, že mi zhlti lasaně. Kapku jsem je poškrábal, pokousal a šel se schovat do komůrky, kde byly čirou náhodou otevřený dveře. Co mě fakt vzalo - bordel jako v tanku a v něm olej na smažení a pár těch ingrediencí na lasaně, tak jsem si je udělal. Takže úplně ztracený to nebylo. Na druhej den jsem se těšil, až Jon nakoupí - to šel a k sváče mi ohřál 10 párků a dortík. Těšil jsem se, že si je vychutnám sám, ale zas jsem se plet. To se ze dveří vyrojila banda podivínů (ne harantů) a začala dělat bordel společně s rachotem všude, kam by se

člověk podíval. Stejně jako včera mi snědli ty párky a i ten dortík a dokonce vychlastali všechny Kofoly, co byly na parapetu. Tak to co včera - škráb, ssssss, kous, mňaaaaauuuuu. S touhle pomocí jsem se dostal do komůrky a lasaně jsem se neodvážil si udělat, tak jsem byl o hladu. Podivíni odešli a Jon se vrátil až potom, co odešli. Když jsem viděl, jak Jon čumí na fotky, co byly přilepený na zdi, pochopil jsem, co ty davy měly znamenat. Takže, kvůli tomu, že jsme 2 dny trčeli ve skautský klubovně, mě Jon nechal i o televizi a to jen kvůli tomu, že cestou z procházky jsme si spletli baráky.

Příšerný bazén - Mr. Bean

Krátura

I tento zvláštní text nám do redakce přišel od pravděpodobně začínajícího spisovatele Krátury.

Redakce Kolíčku

Proč musí být skokanský můstek vysoko jak Mount Everest? Moulové, vůbec neberou ohled na ty, co mívají závratě. A ti dva kluci, to nebylo nijak slušné, takhle shodit někoho do vody. Ta malá holčička by si asi taky zasloužila pěkných pár na zadek - co si to dovoluje krást mi plavky???!!! Voda byla na zchlazení příjemná, ale po 5 vteřinách mě ten protiva plavčák vyhodil. Jak se dostat ven? To bylo pro mě nemožné. Hodinu jsem jezdil po garáži sem a tam, zkoušel různé figly - auto se pod závoru nevešlo, je moc velké (vybrat si zvenku lístek a pak se vrátit zpět k autu bylo dost zamotané), ale podařilo se mi zahnat auto, co zrovna vjíždělo do garáže, takže jsem se dostal ven a řekl si, co dělat doma, když je tak krásně a do večera zbývá tolik času. Vypravil jsem se směr park, kde jsem si udělal vynikající sendvič. Ale zapomenout si igelitový pytlík zrovna ve chvíli, kdy si ho člověk chce nechat na pozdější dobu. Co potom? To je snadné. Vytáhl jsem si ponožku a sendvič si vložil do ní. Co je to za břečku???!!! Sendvič nechutnal tak, jak jsem si představoval. Dlouho jsem si lámal hlavu s tím, proč to chutnalo tak příšerně.

Kulturně festákově

Aneb kam vyrazit, když vám po táboře zbudou síly

ČESKÉ HRADY 2013

Ty opět nezklamou. V srpnu se můžete těšit na nepřeborné množství českých kapel a hradní atmosféru a to na:

Kunětické hoře _____ od pá 26. 7.

Rožmberku nad Vltavou _____ od pá 2. 8.

Bezdězu _____ od pá 23. 8.

www.ceskehrady.cz

Sázavafest

Jako náhlá vlna vás na Sázavě, tento rok již po 13., dostanou čeští hudebníci.

Světlá nad Sázavou _____ od čt 1. 8.

www.sazavafest.cz

Open air Festival

Sami organizátoři tento festival označují jako akci pro celou rodinu.

Panenský Týnec _____ od čt 8. 8.

www.openairfestival.cz

Hip Hop Kemp

Pro všechny vášnivé tanečníky i dychtivé posluchače je tu opět Hip Hop Kemp, který do vás za víkend nalije to nejlepší ze současné hiphopové scény

Hradec Králové _____ od čt 22. 8.

www.hiphopkemp.cz

Mácháč

Pokud chcete zažít beach party v Česku, tak zde!

Doksy _____
pá 23.8.

<http://www.festival-machac.cz>

Závěrem je nutné podotknout, že festivaly už nepatří jen adolescentům. Určitě není nutné se bát na festivaly s dětmi, většinou vás překvapí pestrost doprovodného programu a dětem i sobě zajistíte dokonalý zážitek!

Vyrazila jsem v březnu na okresní roverskou akci Metrover a po dvou letech jsem se vrátila na jedno moc zajímavé místo. A tak vám o něm budu vyprávět příběh, co vypadá trochu jako pohádka, ale není to pohádka...

Žil byl jeden mladý pán s mladou paní a s úplně malilinkatým synem. A tady bychom mohli naše vyprávění skončit a říct: „A žili šťastně až do smrti.“ Jenže...

Jenže tenhle pán byl kdysi malým dítětem, a takové malé děti mají vždycky spoustu nápadů a plánů a snů. A sen tohohle malého dítěte (které se později stalo mladým pánem) byl, že se stane kastelánem na hradě.

I mladá paní měla sen: podívat se do Nepálu. Paní však byla velmi rozumná a věděla, že některé sny se splnit zkrátka nedají, i když by to třeba bylo moc hezké. Mladému pánovi ale nevěděl, že některé sny splnit nejdou. Asi mu to nikdo neřekl. A tak se stalo, že jednoho dne přišel domů a povídá: „Tak jsem ten hrad koupil.“

Samozřejmě, že to nebyl žádný honosný hrad v plném lesku a slávě. Kde by na to také vzali peníze. Ale ještě tak před sto lety Hauenštejn takový opravdu byl.

Úplně původně to byla osamělá věž uprostřed hor, ve které bydlela vojenská hlídka, která střežila kupeckou stezku. Roky běžely a hrad se rozrůstal, z věže se stal hrádek, z hrádku hrad a z hradu zámek. Přibýly obytné komnaty, na kopci se objevila kaplička, okolo byly vystavěny rybníky a parádní zámecká zahrada. Jistě se tam tehdy konaly velkolepé slavnosti se všelijakými kejklíři a muzikanty. Páni rokovali o vážných věcech a na nádvoří se procházely vyšňořené dámy. Ale ve dvacátém století

přišla válka a hned po ní další. Po té druhé byli majitelé vyhnáni, protože byli Němci, a zámek připadl státu. A od té doby to s ním šlo od desíti k pěti.

Úplně nejdřív zmizela výzdoba: nábytek, zrcadla, stoly, koberce, obrazy, sošky, nádobí. Všechno to, co tak obdivujeme na jiných zámcích, někdo vzal a odvezl neznámo kam. Na Hauenštejně byl zřízen dětský domov – načas. Pak byl ale přestěhován, protože opravy by stály moc peněz.

Takový opuštěný hrad, to je hotový sklad užitečných věcí! Jednomu se hodily kameny ze zdi na opravu domu. Jinému byla v noci zima, a tak přiložil na oheň kus dřevěného vyřezávaného stropu. A někomu se zas moc líbila zdobená zámecká brána a vyrobil si z ní zábradlí na balkon. Jistě mu ho všichni sousedi záviděli...

Snad si dovedete představit, v jak žalostném stavu byl hrad, když ho mladý pán koupil. Nádvoří připomínalo spíš divoký les, zdi byly na zřícení, zámecké sály byly zanesené sutí a stropem byly často vidět hvězdy. Protože v takovém hradu se nedá bydlet, sehnala si rodina starou, oprýskanou maringotku. A v té žili několik let, dokud nebylo možné nastěhovat se dovnitř. V létě, v zimě, mladá paní, dvě malilinkaté děti, a mladý pán, kterému bylo tehdy šestadvacet let.

Mám moc ráda to místo. Ošumělý hrad uprostřed Krušných hor. Hradní páni nabízejí ubytování výměnou za pár hodin práce, takže jsme také přiložili ruku k dílu. Přeskládávali jsme dříví, nosili kýble s pískem, zasyпали nádvoří kamínky, aby nebylo rozbahněné. Popravdě, nic světoborného. Když jsem se dívala dolů na hrad, na to jak je veliký, a kolik dřiny do něj ještě bude potřeba vložit, připadal mi ten náš kousek práce úplně směšný.

Ale úplně to tak není. Na hrad přijíždí mnoho návštěv, mnohým se tam zalíbí a pak se znovu vrací. A pokaždé, když odvedou ten svůj malý kousek práce, hrad je zas o trošičku krásnější, o trošičku víc se podobá tomu parádnímu hradu, jakým byl dřív. Už se těším, až tam zas jednou přijedu a podívám se, co se změnilo, co je nově opravené a hezčí...

Ačkoli se to může zdát zvláštní, brigáda u Pavla je jedna z mých nejoblíbenějších výprav v roce. Letos jsme jeli ve složení Kája, Zub, Loli (přestože byl zraněný), Tom a já. Cesta autem od nás pasažérů vyžadovala dost odvahy, protože Zub svůj řidičák pravděpodobně vyhrál v Trackmanii. Ale nakonec jsme bez úhony dojeli k Pavlovi do Avaru (penzion).

Nejdřív jsme skládali dřevo ve stodole, potom Pavel rozřezal nějaké klády motorovou pilou, takže jsme je štípali na hydraulické štípače (ten stroj chci domů :)) a zase skládali, natahali jsme haluze z lesa a pak jsme je drtili v ďábelském přístroji, kterému se říká štěpkovač. Drtili jsme tak usilovně, že jsme uvařili Kardanův závěs, díky čemuž jsem se dozvěděla, co to je Kardanův závěs.

Šťastní velmi oceňují, jaký je v Jeseníkách oproti městu klid a mír. Takže to jsme si jako Pražáci samozřejmě užívali. Není nad tiché vrčení motorové pily, mírný bzukot motoru od traktoru, líně vrnící drtičku dříví či autorádio puštěné na celou louku, abychom se nenudili u pálení větví.

A jinak bylo na brigádě všechno jako vždycky: přehlídka masa k snídani, obědu i večeři (letos jsme s sebou naštěstí neměli žádného vegetariána), plazmová televize puštěná k obědu i večeři a kulečník po večeři.

Loli s Tomášem odjeli v neděli vlakem, my s Kájou a Zubem jsme si to protáhli do úterý. Zub chytil nějakou strašlivou jesenickou chřipku a snědl nám všechny paraleny z lékárničky. A to bylo tak vše.

(Pavel je legendární jesenický král, který nám půjčuje louku, na které táboříme a mimoto skládá naše stany u sebe ve stodole. A tak si to u něj takhle odpracováváme. Ještě nás čeká jedna kratší brigáda během tábora.)

**ilustrativní foto*

5 vajec

1 šlehačka

1 vanilkový cukr

kakao (1 lžíce)

cukr (5 lžic)

polohrubá mouka (4 lžíce)

ovoce (jahody, hrozny a tak)

Rozdělíme žoutky od bílků. Z bílků vyšleháme sníh. Přidáme 5 lžic cukru, žoutky, 4 lžíce polohr. mouky a 1 lžici kakaa.

Pečeme na pečicím papíru. Teplé srolujeme a necháme vychladnout.

Rozvineme, potřeme marmeládou a šlehačkou ušlehanou s vanilkovým cukrem. Přidáme ovoce a zarolujeme.

Kolíčkové informace

*Všechna čísla časopisu
najdete na střediskových
stránkách*

www.hiawatha.cz

Redaktoři Kolíčku:

Mamut - Dan Svitavský

Verča - Veronika Kaplanová

kontakt na redakci:

casopis.kolicek@seznam.cz